

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

כה א מיי' סוף מלי'
קומתא רשת ט"ו
כו ב עין נהגות
סג ונכ"מ:

ואם אימא לימני של למר דיהה הימנו. תימה דע"כ לר"ך
לימני של וסוד דלח"ק קאי דקמי' הפסוק שבשגל כיון
המוזג בשגל הפסוק שבסוד כיון המוזג בחכב דכ"י ר' ישמעאל
רבי עקיבא חומר כו' וי"ל דהיינו דקמני אמרי אין כדתימא

ואם אימא. דלמר אחר שלג חגי להו: של למר דיס סיפנס מיכטי
ליס. דיהה פלי"א בלג"ו: עמוקה וגבוה לאו דוקא קאמר אלא
נרליס כעמוקה: **שפילס לנכרס מנלן**. לרבינן קבשי לה דאילי
לרבי עקיבא לית ליה ריבוי טפילה לכהרת: סמחיה. אספני:
הורה אורן כן יומו. ביום הולדו: מכנינו. לשון

י"ל כחשו.
ע"כ ויהי
הר"ל בדרום
הלשון
[כ"כ בסדר סבור]
מה. חולין ע"א.]

ואם אימא של צמר דיהה הימנה מיכטי ליה
אמר אין הכי נמי והתניא רבי נתן אומר לא
שאר ר' עקיבא של סיד דיהה הימנה אלא
של צמר דיהה הימנה. ומנלן לכהרת-עזה

היא אמר אביי אמר קרא. ואם כהרת לבנה ויקרא
היא היא לבנה ואין אדרת לבנה תנו רבנן

בדרת = עמוקה וכן הוא אומר **ומראה**
עמוק מן העור *כמראה חמה העמוקה מן
הצל ושאת *אין שאת אלא גבוה וכן הוא

אומר *על כל הדרים הרמים ועל כל
הגבעות הנשאות, **ספחת** אין ספחת אלא

מפילה וכן הוא אומר *ואמר **ספחני** נא
אשכחן מפילה לשאת, מפילה לכהרת מנלן?

אמר רבי יורא נאמרה לבנה בשאת נאמרה
לבנה בכהרת מה לבנה האמורה בשאת

יש לה מפילה אף לבנה האמורה בכהרת
יש לה מפילה **במחנתא תנא** דמשיל הכתוב

לספחת בין שאת לכהרת לומר לך בשם
שמשפילה לשאת כך מפילה לכהרת: שאת

כצמר לבן: *מאי צמר לבן? אמר רב ביבי
אמר רב אסי צמר נקי בן ויכו שזכרנו בו

למירת. אמר רבי חנינא משל דרבנן למת
הדר דומה לתרי מלכי ולתרי איפרכי מלכו

של זה למעלה *ממלכו של זה ואיפרכו של
זה למעלה מאיפרכו של זה, והא"ו לה למעלה

מזה וזה למעלה מזה הוא: אלא מלכו של
זה למעלה מאיפרכיה דנפשיה, ומלכו של

זה למעלה מאיפרכיה דנפשיה **בבבא**
אבא אמר כגון מלכא וארקמא דופילא

וריש גלוחא, הא"ו זה למעלה מזה הוא?
אלא כגון מלכא ורופילא וארקמא וריש

גלוחא **בבא** אמר כגון שבור מלכא וקיסר
א"ל רב פפא לרבא די מנייהו עדיף אמר

ליה *בחרשיא קא אביל ליה פוק חזי מיבעא
דמאן סני בעלמא דכתיב *וחאבל כל

ארעא ותרושנה ותדקנה *א"ר יוחנן זו
רומי חייבת שמיבעא יצא בכל העולם כולו:

בבא אמר כגון גלימא דעמר ושחקיה,
*דינא ורבינא ושחקיה: את שיש בה

ידעה בתחלה וכו': ח"ר **מננין שאין**
הכתוב מדבר אלא בשומאת מקדש וקדשיו

ודין הוא הואיל והוהיר ועגש על הטומאה
וחייב קרבן על הטומאה מה כשהוהיר

ועגש על הטומאה לא הוהיר ועגש אלא
על שומאת מקדש וקדשיו אף כשחייב

קרבן על הטומאה לא חייב אלא על
שומאת מקדש וקדשיו **אימא** תרומה

שהוהיר ועגש **לש** אשכחן עון מיתה דחייב
עליה קרבן **אימא** ה"מ קרבן קבוע אבל

וקייבין נמי קרבן על שגגה טומאה, מה מניט כשהוהיר ועגש כרת על זדון טומאה, בטומאת מקדש וקדשיו והוהיר ועגש שנאמר (ויקרא כא)

לא יטמאו את מקדש **רבי** זה חובתם קדשים לא יטמאו עד אשר יטמאו (סג עב) **בבי** חובתם קדש כי את מקדש ה' טמאו וככרתו (נבדבר יט)

הרעושה מקדש והפגש אשר חלכל בשר מזבח השלמים וגו' (ויקרא יז) **עונש** קרבן: תרומה. חס אלל תרומה בטומאה דהוהיר ועגש דכתי' בקדשים

קדשים עד דמייסי כפרהו **עונש**. ומתו בו כי יתללוהו: לא אשכחן עון מיתה דמייסי קרבן. שאין טמאת בזה אלל אשגגת כרת כדאמרי' (ויקרא יח):

קדשים עד דמייסי כפרהו **עונש**. ומתו בו כי יתללוהו: לא אשכחן עון מיתה דמייסי קרבן. שאין טמאת בזה אלל אשגגת כרת כדאמרי' (ויקרא יח):

[ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א]

[ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א]

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א

ע"פ ח"פ' נדה י"ז
ד"ס ח"א